

Sygn. akt I CSK 610/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa [...] "H. [...]" S.A. z siedzibą w W.  
przeciwko G. N.

o ochronę dóbr osobistych i zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1980,-  
(jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. zobowiązał pozwanego G. N. do zamieszczenia w dziennikach: „R.” i „G. [X.]” oraz w „G. [Y.]” oświadczenia o wskazanej treści, zawierającego przeproszenie powoda: [...] „H. [...]” S.A. z siedzibą w W. za rozpowszechnianie nieprawdziwych i wprowadzających w błąd wiadomości dotyczących określonego środka farmaceutycznego oraz oświadczenie pozwanego odnośnie prawa powoda do jego wytwarzania, wprowadzania do obrotu i dystrybuowania, a także stwierdzenia, że powód nie naruszył prawa pozwanego do wynalazku, a następnie do patentu na ten środek farmaceutyczny, który to patent został unieważniony przez Urząd Patentowy RP. Ponadto Sąd zobowiązał pozwanego do wysłania pocztą opisanego oświadczenia do szeregu hurtowni farmaceutycznych w Polsce, oddalił powództwo w pozostałej części, w tym zasądzenia 80.000 złotych na rzecz wskazanej fundacji i rozstrzygnął o kosztach procesu.

W wyniku wniesionej apelacji obu stron, Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 19 lutego 2013 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten tylko sposób, że oddalił powództwo o opublikowanie oświadczenia przez pozwanego w dziennikach „G. [X.]” i „R.”, zobowiązał pozwanego do wysłania oświadczenia także do kolejnej, wskazanej w wyroku hurtowni, zasądził od pozwanego 20.000 złotych na rzecz wskazanej fundacji, oddalił apelacje stron w pozostałej części i zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego. Rozpoznając apelacje stron Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego oraz oceny prawne, w szczególności odnośnie do naruszenia przez pozwanego dóbr osobistych powoda w postaci jego renomy (art. 23 w związku z art. 43 k.c.) i popełnienia deliktu nieuczciwej konkurencji naruszającego interesy powoda (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, dalej jako u.z.n.k.) i że w związku z tym zachodziły podstawy do częściowego uwzględnienia powództwa i orzeczenia o środkach zmierzających do usunięcia skutków naruszenia przewidzianych w art. 24 k.c. i w art. 18 ust. 3 u.z.n.k. Ograniczenie zakresu opublikowania oświadczenia pozwanego wyniknęło, według uzasadnienia wyroku Sądu

Apelacyjnego z nieprzeniesienia sporu stron na media ogólnopolskie, ani żeby w nich zarzucane było przez pozwanego naruszenie jego praw do patentu, jak też nie był ten spór podjęty w szerszej debacie publicznej. Stąd uznane zostało za wystarczające opublikowanie oświadczenia w piśmie branżowym. Sąd drugiej instancji naprawił także błąd w zaskarżonym wyroku przez dodanie, pominiętej w nim hurtowni farmaceutycznej, do której również winno zostać wysłane oświadczenie pozwanego, a ponadto uznał za zasadne zasądzenie od pozwanego tzw. pokutnego, przewidzianego w art. 18 ust. 1 pkt 6 u.z.n.k., przyjmując za właściwą kwotę 20.000 złotych i uzasadniając ją stopniem winy pozwanego, rozmiarami i częstotliwością naruszeń praw powoda oraz sposobem działania sprawcy.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwany zarzucił temu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1 pkt 6 u.z.n.k. oraz art. 3 ust. 1 u.z.n.k. poprzez ich nieuprawnione zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 328 § 2 oraz art. 233 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany powołał się na oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej wskutek błędnego zastosowania przez Sąd art. 18 ust. 1 pkt 6 u.z.n.k., gdyż czyn pozwanego nie był zawiniony, a także błędnego zastosowania art. 3 ust. 1 tej samej ustawy, mimo że działanie pozwanego nie było sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami i nie zagrażało ani nie naruszało interesów powoda; poza tym naruszony został art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieustosunkowanie się do wszystkich zarzutów apelacji oraz dopuszczono się do naruszenia w różny sposób art. 233 k.p.c.

Z treści wniosku i jego minimalnego uzasadnienia, które z trudnością można uznać za spełniające obowiązek zawarty w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wynika, że wniosek ten polega na nieporozumieniu i na niezrozumieniu przez pełnomocnika skarżącego, czym jest skarga kasacyjna i jakie funkcje pełni postępowanie przed Sądem Najwyższym wywołane wniesieniem tej skargi. Poza takim wnioskiem płynącym z uzasadnienia skargi, podobnie on wygląda w świetle repliki pozwanego na odpowiedź powoda na skargę kasacyjną pozwanego, w której skarżący nie próbuje merytorycznie uzupełnić wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na oczywistość tej skargi, tylko polemizuje ze stroną powodową, tak jakby to od jej stanowiska zależało przyjęcie skargi do rozpoznania i zamiast argumentów w postaci profesjonalnego wyводу prawnego, wystarczyło kilka razy powtórzyć, że ma się rację, gdyż skarga (nie wniosek o jej przyjęcie) „spełnia wszelkie kryteria i zawiera wszelkie elementy przewidziane w odpowiednich przepisach postępowania cywilnego w zakresie dopuszczalności przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy”.

Pełnomocnik pozwanego nie ma jednak racji. Z usytuowania i brzmienia odpowiednich przepisów k.p.c. oraz zgodnego w tej mierze stanowiska orzecznictwa i poglądów doktryny wiadome jest, że postępowanie kasacyjne nie pełni roli postępowania przed trzecią instancją sądową, lecz ma charakter nadzwyczajny, a skarga kasacyjna stanowi wyjątkowy środek zaskarżenia przysługujący od prawomocnego orzeczenia sądowego tylko w razie spełnienia enumeratywnie wymienionych warunków prawnych. Należy je we wniosku wskazać, a następnie przekonująco uzasadnić w fazie tzw. przedsądu ich rzeczywiste występowanie. W skardze kasacyjnej pozwanego nie zostało zawarte takie uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie. Jest ono lapidarnym, dwuzdaniowym powtórzeniem (streszczeniem) podstaw samej skargi, przez odwołanie się do tych samych przepisów k.p.c., których naruszenie przez zaskarżony wyrok zostało w skardze zarzucone.

Nie takie jest jednak zadanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, który opiera się na tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Dla potwierdzenia, że tak jest skarżący winien dowieść, iż błędy w zastosowaniu przepisów prawa przez sąd drugiej instancji mają

charakter kwalifikowany, to znaczy są tak poważne (rażące), że bez potrzeby dokonywania głębszych analiz prawa widać, niejako na pierwszy rzut oka, naruszenie tych przepisów. W licznych i znanych orzeczeniach Sądu Najwyższego oraz w doktrynie prawa, poprzez komentarze, monografie i artykuły od wielu lat zgodnie wskazuje się, co oznacza oczywiste uzasadnienie skargi i jak powinno wyglądać uzasadnienie we wniosku przesłanki oczywistości skargi kasacyjnej, zwłaszcza jeśli jedynie na tej przesłance opiera się wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania, a zarzuty wobec zaskarżonego orzeczenia odnoszą się tylko do przepisów postępowania. Przykładowo można podać z ostatniego okresu wyjaśniające to po raz kolejny postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12 i z dnia 12 czerwca 2013 r., V CSK 447/12, niepubl. W odpowiedzi na skargę strona powodowa trafnie odwołała się do cytowanych poglądów piśmiennictwa i także do dawniejszego orzecznictwa Sądu Najwyższego.

W tych okolicznościach na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.